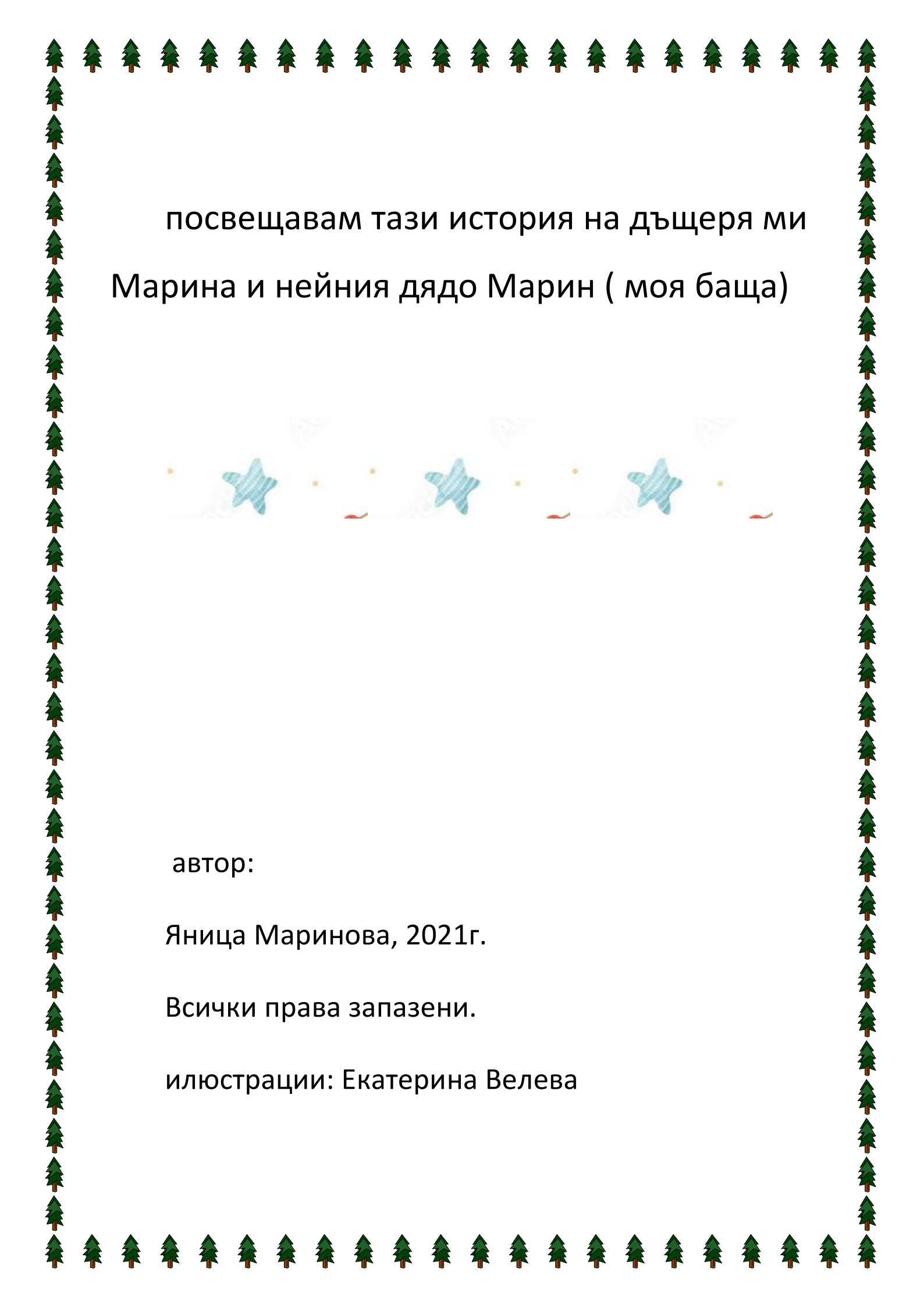

*Зимно
привидение*

посвещавам тази история на дъщеря ми
Марина и нейния дядо Марин (моя баща)

автор:

Яница Маринова, 2021г.

Всички права запазени.

илюстрации: Екатерина Велева

Там преди много много години
в онези **дълбоки и продължителни зими**,
които светът посрещаше с грейнала светлина
в точно тази приказна страна..
живееше мъничка звезда....

Сред преспи и
снегорини..;
сред борчета и аромат на коледни вкусотии;
сред замлъкнали витрини;
сред танцуващи снежни балерини;
сред глъч и бошуващи камини
се редяха **слова....тихичко, вълшебно...**
едва едва...

Марина е на четири и половина

очаква и тази

зима...

с **грейна**ли очи,

рисуваща *елхи..*

Баба Зима ще запълни

перваза и старата камина с благослов и топлина

ще разцелува снежно навред всички *деца...*

И тази зима студът стряхата не подмина...

запълни первази, мазета и подпали искра

в *грейналата* детска душа...

Скочи комина от лудория!

Завъртя се старата тава!

Заскача будилника...!

Марина проектира снежна дъга - *събира, лепи, изследва околността....*

Зимата облече света - нахлузи чорапи, шалове и якета...

С боси крачета по снега гонят се деца...

падат, но не белят колена, бягат стремглаво напред към снежната преспа с новата шейна..

И въздухът трепти, всяко борче шепти...

от едната страна - висулка замръзнала,

а от среща - до входната врата, някой построил цяла

планина..

Снежни човеци, огрени от скрити лъчи

подаръци опаковат почивните дни!

В снега побрана детска

фантазия,

В дъжда - измита сивота....

Време за топлина и хармония....

Крещят влаковете по перона...

трият гуми автобуси по склона...

Клаксонът бучи....

нощта спи!

Зад хиляди завеси
и тайни коридори на старата врата
зад *скърцащите* клаксони на позабравената дъга
зад нощната лампа почиваща си през деня
се крият толкова **очаквания, надежди и царства....**

Вред хиляди зими греят през нощта
и озаряват земната красота звездите от
безбройните небеса...

Те също имат си царства и молят за топлина..

споделят коледната искра - очакват и пращат
добруване на милион и едно деца....

А децата предвестници на вълшебствата
със своята мъничка ръка бродят из снежните преспи
и гонят *снежната дъга*....гонят, гонят и волно ехтят
на нощта...
изпращат своите послания из всички **царства**...

Една мъничка Марина разговаря със своите
деца.
Размества гардероби, реди снежна купчина...
В една такава нощ, замлъкнала от хода на хората,
които за първи път от доста време до сега...
бяха насядали на празнична земя, наречена
официално „трапезата”...

случваха тайни разговори със зимата.

В една такава необичайна зима
на разменящ се празничен вързоп
Марина бе останала без ток...

Играчките и *тайничко* заспаха, а **мислите** до
креватчето поседяха, ала напираше вълна в нейните
гърди, чудеше се дали звездите ходят по земните
дни.

- **Защо са горе? Защо дядо, баба гледат ни от там? Пратиha ли своите писма, как вървят техните дела?**

Мислите бошуват , ново място

атакуват,

а чувствата на мъничката душа

преливат, гонят се, прескачат река..

Тъмно е...мрак!**Тишина!**

Само лек шум на *снежна пелена...*

- Мамо, **звезда....**Сигурно е Дядо! Гледа ни, виж
...ела!

Затракаха стрелките, изпоти се гърба...

вълнения обляха тъмната стена...

Някой пращаше от небето благослов...

- Не сме сами - извика лампиона нов...

Заскърцаха каруци, захрускаха стебла

Дядо Боже се раждаше в сламата,

а в детската душа изгряваше спомена...

В коледната нощ... в тази тъмнина
в съня Марина се среща с дядо сега!

- Честита Коледа - пожела и погали детската глава, целуна мъничката ръка и избледня , тъй както се бе явил в привидението на детската среднощна игра...
- Тъмно в три през нощта...изгря...звезда...
 - Дядо Боже и дядо ми честитят Коледа!

❖ *Навярно звездите в небето греейки със своята светлина пращат присъствие и обич на своите деца...Миг и вечност сливат се така и желаят ни :*

Весела Коледа!

*Чудесата идват от небето – високо при
звездите..*

*Ако искаш да сътвориш чудо, просто обърни
поглед нагоре....*